

ת"פ 60287/09 - מדינת ישראל נגד ממדוח ח'טיב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 60287-09 מדינת ישראל נ' ח'טיב

בפני כבוד השופט רונית بش
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ממدوוח ח'טיב

הנאשם

גור דין

1. הנאשם הודה בתיק זה בעובדות כתוב האישום שתוקן, במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים שלא כלל הסכמה לעניין העונש, ובד בבד הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבותech מחייבות, עבירה לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) בצוירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: חוק העונשין), בעבירה של פצעה בנסיבותech מחייבות, עבירה לפי סעיף 334 וסעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של הפקרה, עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה[נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

2. כתע, לאחר שהוגש בתיק זה תסקירות שירות המבחן בעניינו של הנאשם והושלים הליך הטיעונים לעונש, כל שנורר הוא לגזור את דינו.

כתב האישום המתוקן

3. מעובדות כתוב האישום המתוקן (להלן גם: כתוב האישום) עולה כי בין הנאשם וחסן סמרי (להלן: המטלון) קיימת היכרות מוקדמת. עובר לאירוע המתואר בכתב האישום, התגלו בין השניים סכוסר אשר כלל הנסיבות ואיומים הדדיים, בין היתר, באמצעות שליחת מסרונים למכשיiri הטלפון הניב. ביום 16.9.15, בעקבות אותם מסרונים, החליט הנאשם לפגע במטלון. לשם כך, בשעה 11:00, או סמוך לכך, ולאחר שנודע לנagitם כי המטלון ומשפחהו נסעו לבילוי בפארק "מלאהי אל תות" שבתמרה, נסע הנאשם עם רכבו מסוג סקודה לכיוון הפארק. עוד עולה מכתב האישום, כי לאחר שהנagitם לא איתר את המטלון בפארק, החליט לחזור על עקבותיו. במהלך נסיעתו חזרה לעבר הקביש הראשי של טמרה, חלף הנagitם עם רכבו על פני המטלון, שנסע ברכבו, בנתיב הנגדי, יחד עם בני משפחתו וחבריהם, לכיוון הפארק. הנאשם שהבחן במטלון, עצר את רכבו, ירד ממנו כשהוא מחזק בידי גרבן וזרק אותו לעבר רכבו של המטלון, אך לא פגע בו, כל זאת במטרה להפיחדו. המטלון שהבחן בגין המשיך בנסיעתו לעבר הפארק.

עמוד 1

הנאשם נסע בעקבות המתלון לפארק, ובהגיעו לחניית הפארק, הבחן במתלון שירד מהרכב. או אז, נסע הנאשם לעבר המתלון במחירות גבוההה, פגע בו עם חזית רכבו והעיף באוויר. המתלון נחבט בשמשת הרכב ולאחר מכן נחבט ברכב שעמד בסמוך ונפל ארضا. רכבו של הנאשם פגע גם ברכב אחר מסווג מזודה שחנה במקום, ולרכב הנ"ל נגרם נזק בשווי של 14,258 ל"נ. הנאשם, אשר ידע כי פגע במתלון והלה נחבל, לא עצר במקום, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, ועצב את המקום במחירות גבוההה, וכן לא הגיע עזרה למתלון, לרבות הסעתו לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה מעשיו של הנאשם, נפצע המתלון ונגרמו לו חתק וקרע אורכי בידי שמאל באורך 7-8 ס"מ, הוא נזקק לתפרים וכן נגרמו לו שפשופים במצח משמאלי ובגשר האף. במעשיו המתוארים לעיל, ניסה הנאשם לחבל עם רכבו במתלון ולגרום לו חבלה חמורה, פצע את המתלון באמצעות רכבו. כמו כן, איים הנאשם על המתלון במטרה להפחידו, וכן לא הגיע עזרה למתלון לאחר שידע כי פגע ופצע אותו בהיותו מעורב בתאונה.

4. תסוקיר שירות המבחן

הנ"ל תסוקיר שירות המבחן, אשר הוגש בעניינו של הנאשם, מלמד כי הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית, אף כי במהלך השנים תמן כלכלית במשפחה מוצאו וספק לה תמיכה והכוונה. הנאשם תאר בפני שירות המבחן תחושת מחויבות כלפי בני משפחת מוצאו. כיום, הנאשם בן 45, נשוי ואב לchromisha ילדים; במשך השנים עבד בעבודות שיפוצים בחברה שבבעלות בנו. הנאשם הציג בפני שירות המבחן אישור אודות מחלת הסכרת ממנה הוא סובל, וכן הציג אישור בדבר טיפול במחלתו באמצעות אינסולין.

5. בהתייחס לעבירות שבפניינו, ציין הנאשם בפני שירות המבחן, כי בין המתלון שרר קשר חברי, אולם חודשיים עברו לאירוע המתואר בכתב האישום, התגלו בין השניים סכוסר שהסלים לכדי איזומים הדדיים. הנאשם סיפר לשירות המבחן כי ביום האירוע, קילל המתלון את אשתו ובתו באמצעות מסרונים שליח למכשיר הטלפון הנידי של הנאשם. הנאשם הוסיף וסיפר לשירות המבחן כי מבחינתו היה מדובר בחציית קו אדום, וכן כי חוווה איום ופחד וחש צורן להציג גבול למתלון באופן מיידי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות פורמללית לביצוע העבירות, ועם זאת, הוא הצליח להציג עצמו עצמו במקום המתלון ולגלות אמפתיה מסוימת כלפיו. שירות המבחן סבור, כי הנאשם ממוקד במחקרים האישיים שהוא משלם על מעשיו, דבר אשר מונע ממנו להתבונן באופן עמוק בנסיבות שבתנהלו.

6. בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלון, שלל הלה אירועים חדשים בין שני הצדדים, תוך שצין כי אין חשש מפניו. מדבריו של המתלון בשיחה הנ"ל עולה כי נערכה סולחה בין שני הצדדים (ההסכם הוגג בפני שירות המבחן). יחד עם זאת, מסר המתלון כי הוא אינו מעוניין בחידוש הקשר עם הנאשם.

7. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא אדם המסור למשפחה וניכר כי הוא מיחס לקשריו המשפחה חלקמשמעותו בחיים. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתבקש לגעת בחולשותיו ולבטא עצמו באופן אסרטיבי, דבר שבא לידי ביטוי בקושי שלו לשתף את שירות המבחן בכל הנוגע לחולשותיו. שירות המבחן סבור, כי ברקע לעבירות שבפניינו عمדה תפיסת תפkid נוקשה של הנאשם, החווה את התנהלותו של המתלון כפגיעה קשה בכבוזו, ולפיכך השתמש באלימות במטרה להחזיר לעצמו תחושת שליטה. שירות המבחן העיריך כי במצבים מעוררי כאס, עלול הנאשם להתקשות בוויות רגשותיו ולגלות תוקפנות ואלימות.

8. שירות המבחן סבור, כי בהינתן חומרת העבירות, ולצד מאפיינו אישיותו של הנאשם שיש בהם כדי למד על עמדות נוקשות ויכולת נמוכה לחשיפה עצמית ולמגע עם חולשתו, יכולתו של הנאשם להפיק מהתערבות טיפולית במסגרת שירות המבחן- נמוכה. לפיכך, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצת טיפולית בעניינו של הנאשם. שירות המבחן בעיר בתסקירו, כי רמת הסיכון של הנאשם להישנות עבירות דומות בעתיד, הינה ברמה ביןונית, וכי רמת חומרת העבירות צפואה להיות גבוהה יותר. אשר על כן, נמנע שירות המבחן מלאהמלץ בעניינו של הנאשם על חלופה עונשת במסגרת הקהילה.

טייעוני המאשימה לעונש

9. ב"כ המאשימה הגישה בדיון בפניי ביום 09.02.17 את טיעוני המאשימה לעונש בכתב (ת/1) וכן הוסיפה וטענה בקצרה בעל- פה. מティיעוני המאשימה לעונש עולה הצורך הדרוש בענישה מرتעה בגין עבירות אלימות, כפי שעולה מפסקתו של בית המשפט העליון. עוד הדגישה ב"כ המאשימה את העובדה שהנאשם עשה שימוש אלים ברכבו, כמו גם את עדותה הנואם את המקום לאחר שפגע במטלון. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המצינית את החומרה הגלומה בעברית ההפקרת.

10. ב"כ המאשימה צינה כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא השמירה על גופו של המטלון ועל יכולתו לקיים שגרת חיים תקינה מבלוי לחוש סכנה או איום, אם כלפיו ואם כלפי בני משפחתו. נטען כי הנאשם תכנן את האירוע האלים, מה גם שיכל היה לשנות ולהזור בו ממטרתו לפגוע בניהם, אולם בחר שלא להרפות ולהמשיך במעשיו עד לביצוע זמנו.

11. ב"כ המאשימה אישרה בטיעוניה לעונש כי הנזק שנגרם למטלון אינו חמוץ, אולם הוסיפה את פוטנציאל הנזק הטמון בנהיגה ברכב לעבר אדם אחר. עוד ביקשה ב"כ המאשימה שלא לזקוף לטובת הנאשם את העובדה שביצוע העבירה נעוז בסכסוך בין הנאשם לבין המטלון, בציינה כי פתרון סכסוכים בדרך אלימה הפרק ל"מכת מדינה" וראוי שיעבר מסר מרעית לרבים על ידי בית המשפט להזקעת התנהלות מסווג זה. ב"כ המאשימה טוענה, בנוסף, כי בחירתו של הנאשם לנשוע מהמקום לאחר הפגיעה במטלון מהוות מושם פגעה בשורשי התנהלות חברתיות ואנושית תקינה.

12. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה לצורך המחת עמדתה לעונש של המאשימה בתיק זה (ת/2), וביקשה לקבוע בתיק זה מתחם עונש הולם, הנע בין שנתיים וחצי מאסר בפועל לבין חמש שנים מאסר בפועל. ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם, הנדר הרשות קודמות, מאסר בפועל ברף הבינוי של המתחם הנ"ל, זאת נוכח האמור בתסקיר השירות המבחן. בנוסף ביקשה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם רכיבי עונשה של מאסר על תנאי מרעית, קנס כספי גבוה, פיצוי למטלון ולבעל הרכב המאזודה שנפגעה כתוצאה ממשו של הנאשם, וכן פסילה מלקלבל או מלאהחזק רישוי נהייה לתקופה ממושכת וחילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה.

ראיות ההגנה לעונש וטיעוניה לעונש

13. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה העיד בפניי בדיון ביום 09.02.17, מר איתן ג'ורג' (להלן: איתן), זאת בדבר אופיו הטוב של הנאשם. איתן סיפר כי הכיר את הנאשם לפני כ-6 שנים וכי השניהם הפגנו לחברים קרובים. איתן הבahir כי הופתע כששמע על האירוע מושא כתוב האישום. אולם, עם זאת, הציע את סיועו לנאנם ופיקח עליו בביטחון מסווגי המשיע לזרות ופועל להחרמת חובותיו חרף מצבו הכספי הקשה. עוד סיפר איתן בדבר חרטת הנאשם על מעשי לדבוריו, אמר לו הנאשם כי טעה וכי, אילו היה ניתן, היה מחזיר את הגלגל לאחור ונמנע מעשי מושא כתוב האישום. איתן תאר את הנאשם כאיש משפחה, כאב מסור וחבר טוב.

14. ב"כ הנאשם, בטיעונו לעונש, ציין את עברו הנקי ללא ריבב של הנאשם וטען כי הנאשם אין אופי עברייני. ב"כ הנאשם הבahir כי הרקע למשעו של הנאשם נועז בססוך חמוץ בין המתלון, אשר במסגרתו קנטר המתلون את הנאשם בנסיבות פוגעניים.

15. ב"כ הנאשם הדגיש כי המתلون לא נגרם נזק חמוץ, וכן ציין כי עבירות ההפקלה בוצעה במקום הומה אדם, בו יכולים אחרים להושיט עזרה למATALON. ב"כ הנאשם הגיע, במסגרת טיעונו לעונש, את הסכם הסולחה בין הנאשם לבין המתלון וטען כי על בית המשפט לחתן משקל לсолחה בעניינינו, מה גם שהמתלון אישר את קיומה ומאז האירוע לא אירעו מקרים דומים נוספים. עוד טען ב"כ הנאשם, כי מתקייר שירות המבחן עולה כי הנאשם מכיר בכאב שగרם למתלון. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם תיאר בפני שירות המבחן את נזקי שנגרמו כתוצאה מהסתבכותו בתיק זה ומליין על כך שירות המבחן לא התייחס לכך כנשיה לקולה.

16. ב"כ הנאשם תאר את מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, אשר עבד בעבר עם בנו בחברה לביצוע עבודות שיפורים וכיום הוא נתון בගירעון כספי וחובומו בבנק הוגבל (ראו: נ/2). ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם מתחרט על מעשיו, וכי לא קיים סיכון לכך שהנתן ישוב לבצע מעשיים דומים. לרשות הסנגור, יש מקום לשלב את הנאשם במסגרת הליך שיקומי, זאת נוכח העובדה של שירות המבחן, בעיקר, חיובי, לשיטת הסנגור. עוד ביקש הסנגור שלא ל החלט את רכבו של הנאשם, תוך שטען כי חילוטו של רכוש אמרו למנוע ביצוע של עבודות הרכוש, את שכר העבירה או להבטיח תשלוםו של קנס, וזהו אינו המקראה שבפניינו.

17. בסיכומו של דבר, ביקש הסנגור להימנע מהשתתת מסר בפועל של ממש על הנאשם, ולכל היותר להשית עליו מסר בדרך של עבודות שירות, מה גם שהנתן היה במעטך של ממש שבועיים ותקופה דומה נתן היה הנאשם במעטך בית מלא ולאחר מכן הורחק מביתו.

18. הנאשם, בדבריו בפני בית המשפט, הביע צער על מעשיו ואמפתיה כלפי המתלון, וכן הבטיח לא לשוב לסתורו.

דין והכרעה

19. תיקון מס' 113 מתווה את העיקרון, המנחה מיום 10.7.12 את ביהם"ש בבאו לגזר דין של הנאשם, שהינו,

לפי סעיף 40 ב' לחוק העונשין, עיקרונו ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, למעשה, את עיקרונו הגמול (ראאה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהם"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצעו הנאים, בהתאם לעיקרונו המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב בהם"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידה הפגיעה בו, בנסיבות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

20. אקדמי ואצין כי העונש המרבי הקבוע בצדיה של העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירויות הוא 14 שנות מאסר, ובכך הביע המחוקק את עדותו המחמירה ביחס לעבירה הנ"ל (בפניו עבירה נסיאן שאף בגיןה קבוע אותו עונש מרבי - 14 שנות מאסר). העונש המרבי הקבוע בצדיה של עבירת הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, הוא 7 שנות מאסר; בצדיה של עבירת הפצעה בנסיבות מחמירויות קבוע עונש מרבי של 6 שנות מאסר ובצד עבירת האויומים - שלוש שנות מאסר.

21. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות האלים ע"י הנאשם הם בעלי מעמד חוקתי, שכן עסקינו בביטחוןנו, שלומו ובריאותו של אדם (המתלון), וכן בזכותו לשלוות גופו ולהגנה על גופו. להמחשת הערך הנ"ל יפים הדברים הבאים, כפי שנאמרו על ידי בית המשפט העליון בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009):

"יש לשוב ולהציג כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתריר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלים שפיטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגונינה, אם בתוך המשפחה ואם מחוץ לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבعرو מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלים והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלים יטו בתיהם המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאתורי סוג ובריח".

22. עבירת הפקרה הינה עבירה חמורה כשלעצמה ומלמדת על זלזול בערך של קדושת החיים ועל התנהגות בחזיה מבחינה מוסרית. בית המשפט העליון עמד זה מכבר בדבריו הבאים על חומרתה של עבירה זו ועל כך שיש להוקעה באמצעות הטלת עונשה של ממש:

"מעשה זה של הנוגג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברת תקינה; בריחתו של הנוגג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק; וראוי הוא כי "ענש בכל חומר הדין" (reau"פ 3626/01 וצמן נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 187, בעמ' 189).

23. עוד יפים לעניינו דבריו הבאים של כב' הש' זילברטל בע"פ 4263/14 מגדי נאים נ' מ"י (2/6/15), הממחישים את חומרת השימוש ברכב לצורכי פגיעה אחר והפרקתו לאחר מעשה:

"עבירת האלים בה הורשע המערער ונسبות ביצועה יכולו להביא לפגיעה חמורה ביותר. כמו כן,

השימוש ברכב על-מנת לפגוע במטלון, והפקרטו לאחר מכן כשהוא מוטל שכוב ופצע על הארץ, מעדים על זיהול בח' אדם ועל מסוכנות גבוהה (ע"פ 615 שושן נ' מ"י (14.2.2013); ע"פ 960 אבני נ' מ"י (29.7.2010))."

24. ומהתם להכא: במקרה שבפניו לא נגרם, אמנם, נזק חמור למטלון כתוצאה מהפגעה בו על ידי רכבו של הנאשם, שימוש כנשך. ברם, במקרה זה יכול היה להסתיים באורח חמור יותר וכן בדרך נס לא נגרם למטלון נזק גופני קשה יותר, מעבר לנזק הנזכר בסעיף 6 לעובדות כתוב האישום המתוקן והמפורט לעיל. עוד אוסיף בנקודת זה, במסגרת סקירת הנسبות הקשורות בбиoux העבירות, כי הנאשם תכנן את מעשיו, כפי שעולה מ מקרה כתוב האישום. ודוק, הנאשם החליט לפגוע במטלון, בעקבות הסכוסר שהתגלו בין השניים, ולפיכך תר אחריו במטרה לפגוע בו. הנאשם יכול היה להימלך בדעתו ולסגת לאחר מכן, זאת למצער לאחר שאיתם על המטלון באמצעות הגרזן אותו זרק לעבר רכבו של המטלון. אולם, הנאשם המשיך במיושם זמנו, עת שנסע חזרה והגיע לחנית הפארק, שם נаг במהירות לעברו של המטלון ופגע בו עם חנית רכבו, והעיפוי באוויר, ותו רדי כר אף גרם, כאמור, נזק רכושי לרכב מסווג מאזהה שחנהה במקום.

25. אין בידי לראות את המנייע למעשיו של הנאשם הנעוץ, כאמור, בסכוסר ביןו לבין המטלון כנסיבא לכולה, המצדיקה התחשבות בדיינו של המטלון. בית המשפט העליון הדגיש בפסקתו בנקודת זו כי הדעת אינה סובלט פתרון של סכוסרים בדרך של אלימות (ראו ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.08.07)).

26. כאמור לעיל יש להוסיף, לחובת הנאשם, כי הלה עזב את המקום במהירות גבוהה ולא הושיט עזרה למטלון, זאת חרף העובדה שידע שפגע בו וכי הוא נחבל. מעשהו הנ"ל של הנאשם מושך נופר של חומרה להתנהלותו במקרה דין. על אף העובדה מקום הומה אדם, כנטען ע"י הסגנור, אסור היה על הנאשם להפקיד את המטלון המוטל פצעו ולהימלט.

27. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות מלמדת כי בגין עבירה זו, המאפיינת בנסיבות ביצוע שונות, קיים מנעד ענישה רחב. עיינתי בפסקה שהגיש הסגנור, המתיחסת לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, שבוצעה תוך שימוש ברכב, מצד העבירה של הפקרה לאחר פגעה, אשר בה הושת על הנאשם אף עונש של 6 חודשים מאסר בפועל בעבודות שירות. דא עקא, שבמקרה הנ"ל הומלץ ע"י שירות המבחן בדבר הטלת ענישה שיקומית על אותו נאשם, זאת שלא כבמקרה שבפניו (ת"פ(מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' סרחאן (10.7.07)). כך גם בת"פ(מחוזי חיפה) 45417-03-14 מדינת ישראל נ' ר.ק. (25.2.15), הנמנה עם אסופה הפסקה שהגישה ההגנה (נ/3). גם בתיק הנ"ל הומלץ ע"י שירות המבחן בדבר נקיטת ב��ן ענישה שיקומי, ולפיכך הושת על אותו נאשם, שהורשע בביצוע עבירה של חבלה בכונה חמירה, עונש של 6 חודשים מאסר בפועל בעבודות שירות מצד ענישה נלווה וצו מבנן. מנגד, ניתן לראות כי בגזר הדין בת"פ(מחוזי חיפה) 1512-11-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר (28.10.15), אליו הפנהה המאשימה, הושת על נאשם שהורשע, מכוח הודהתו, ביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, הפקרה לאחר פגעה, מכוח סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה (לנפגעת נגרמה חבלה חמורה מסווג שבר) וכן עבירות של איומים וניגזה ללא רישיון נהיגה- עונש של 30 חודשים מאסר בפועל,צד רכיבי ענישה נלווה. כאן יוער כי נסיבות המקרה הנ"ל חמורות מנסיבות של תיק זה, זאת בהינתן העובדה שבמקרה

הנ"ל מדובר בשני נגעים שנדרסו ע"י רכבו של אותו נאשם, כשלאחת מהם נגרמה, כאמור חבלה חמורה. עם זאת,指出 כי במקרה הנ"ל דבר בנאשם בן 19 בעל עבר נקי, לגבי הומלץ ע"י שירות המבחן בדבר נקיטה בפן שיקומי.

28. להמחשת מדיניות הענישה הנהוגה בגין העבירה של הפקרה לאחר פגיעה, שבוצעה לפי סעיף 64 א(ב) לפקודת התעבורה, תובא הפסיקה הבאה:

ע"פ 5516/2015 פארס נעיראת נ' מדינת ישראל (21.12.2015)- המערער הורשע, עפ"י הודהתו, בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ונהייה ללא פוליסט ביטוח בת תוקף. המערער נהג ברכב, ובהגיעו למעגל תנועה, הגיע לפגע מצדו של הרכב קטן בן 9, שרכב על אופניו. רכבו של המערער פגע באופניים ובקטין, מיד לאחר מכן - לאחר שהumarur עצר לרגע - עזב את המקום בנסעה מהירה, מבלי להעניק עדשה או למסור לנפגע את פרטיו. הקטין נפגע ברגלו ופונה לבית החולים, שם אובחן שבר ברגלו הימנית. הוא אושפז לטיפול והשגחה למשך שבוע ימים. לא נתען כי המערער אשם בתאונת הודהתו הנ"ל של המערער יסודה בהסדר טיעון, לפי הסכימו הצדדים כי המדינה תעזור לעונש של מאסר בפועל לתקופה של שנתיים, ואילו ההגנה תטען לעונש באופן חופשי, וכן סוכם כי יושטו רכיבי ענישה נלוויים. בית המשפט המ徇ז קבע כי מתחם העונש הולם נע בין 9 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, וגורר על המערער מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, לצד רכיבי ענישה נלוויים. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש. יעיר בנסיבות זו כי ברי שהמקרה דנן חמור בנסיבות מהמקרה הנ"ל, כמו גם מיתר פסקי הדין המובאים בסעיף זה, שהרי הנאשם שבפניו פגע ברכבו במתכוון במלון.

ע"פ 59 שי פרלמן נ' מדינת ישראל (17.07.14) המערער הורשע בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, וכן בעבירה של נהגיה ללא פוליטה בת תוקף. המערער נהג על קטן מבלי שבחש קסדה ומבליל שהיתה לו תעודה ביטוח נהג בקטינו. בעוד נהג בכביש, פגע באמצעות הקטנו בהולכת רגל שחזתה את הכביש. כתוצאה מהפגיעה, נפלה הנפגעת על הכביש והמערער נפל לעבר המדרכה הסמוכה. הנפגעת איבדה את הכרתת מספר שניות ונשarra לשכב על הכביש כאשר היא מדמתה מראה. מיד לאחר הפגיעה, עלה המערער על הקטנו והחל לנסוע מהזירה וזאת מבלי שבירר את מצבה של הנפגעת ומבליל שהושיט לה עדשה. במהלך נסיעתו, המערער נעצר על ידי עובר אורה אשר חסם את דרכו על הכביש ומנע את המשך בריחתו. כתוצאה מהפגיעה, פונמה הנפגעת לבית החולים "הדסה" שם אושפזה למשך כשבוע. היא סבלה משבר בגולגולת ומדימום בראשה ונזקה לתפרים בראשה. בית המשפט המ徇ז קבע במקרה הנ"ל מתחם עונש הולם שנע בין 8-30 חודשים מאסר בפועל וגורר על המערער שמונה חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלוויים.

ע"פ 1825/14 סרchan נ' מדינת ישראל (פורסם בנובו, 7.7.2014)- המערער הורשע, מכוח הודהתו במסגרת הסדר טיעון בעבודות כתב אישום מתוקן, בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. המערער נהג ברכבו בשכונת בית צפפה בירושלים בשעת ערב ופגע בילדה קטנה, כבת 3, שהלכה בשולי הכביש. המערער הבחן בנפגעת שרוועה על הכביש, אולם נמלט מהמקום. כתוצאה מהתאונת, הנפגעת נפצעה בראשה, בבטנה ובאגן שלה. היא איבדה את הכרתת וngramo לה פגעות בריאות ובכילה.

עקב כך, היא אושפזה למשך מספר ימים. הוסכם בין הצדדים, כי לא ניתן להוכיח שהמערער אשם בתאונת כי יש לדון אותו כמו שאין לו אחריות בגרימת התאונה.

בית המשפט המחויז קבע מתחם עונש הולם בטוחו שגע בין 6-36 חודשים מאסר בפועל וגורר על המערער, בין היתר, עונש של 8 חודשים מאסר בפועל ושלילת רישון נהיגה למשך 3 שנים. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה.

29. לאחר שסקרתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, כמו גם את נסיבות ביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה, לרבות את הפסיקה שהגישו הצדדים (ת/2 ו- נ/3), הגעתנו לכל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 18 חודשים מאסר בפועל לבין עונש של 48 חודשים מאסר בפועל, זאת מצד רכיבי ענישה נלוויים.

30. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן הקשורות ביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40 י"א לחוק העונשין, אצ"י בראש ובראשונה את עברו הנקי של הנאשם וכן את הودאותו בהזדמנויות הראשונה בעבודות כתוב האישום המתוקן, אשר חסכה לנו מזמןינו היקר של בית המשפט והן את העדת העדים, לרבות המתلون. עוד אוסיף בנקודה זו את חרטת הנאשם המצהר על ביצוע המעשים מושא כתוב האישום, כפי שעולה מדבריו ב"כ הנאשם, מדבריו עצמם עצמו בדיון בפניו ומדוברו של העד איתן. איןני מעתלמת מכך שמהتسקיר עולה, כי הנאשם קיבל אך אחריות פורמלית לביצוע העבירות ומוקד במחירים שהוא משלם בגין מעשי. ברם, מנגד, עולה מהتسקיר כי הנאשם הצליח לגנות אמפתיה כלפי המתلون ואף גיבש הסכם סולחה עמו. צוין בנקודה זו כי הסכם הסולחה הנ"ל הוגש על ידי הסגנור (נ/1), וכן כי המתلون אישר את קיומו של הסכם הסולחה וכי אינו חש מואים על ידי הנאשם, זאת כפי שעולה מעין בתסקירות.

31. נוכחות התנהגותו הנורמטטיבית של הנאשם עובה לאירוע מושא כתוב האישום ולאחר ששלקמתי את דבריו של העד איתן, אשר פורטו לעיל, כמו גם את יתר הנסיבות הנ"ל שאינן הקשורות ביצוע העבירות, ואת טיעוני הסגנור בפניו באשר לנטיותיו האישיות הקשות של הנאשם, לרבות מצבו הכלכלי שבו כרי רע, הגיעו לכל מסקנה כי מן הראו להשית על הנאשם בתיק זה עונש המצרי ברף התיכון של מתחם העונש הנ"ל. וטעם בנקודה זו, כי אין מקום לסתות ממתחם העונש ההולם הנ"ל מטעמים של שיקום, זאת בהינתן התמונה המជטירית, כאמור, ממקרא תסקירות שירות המבחן, לרבות הערכת התסකיר בדבר קיומה של רמת סיכון ביןונית לביצוע עבירות דומות על ידי הנאשם בעtid והיעדר המלצה שיקומית בעניינו.

32. המאשימה בבקשתה, במסגרת טיעוניה לעונש, החליטה את רכבו של הנאשם מסווג סקודה מ"ר 3554267, בטענה כי שימוש לביצוע העבירה. הסגנור התנגד לבקשתה זו, בציינו כי "חילוט רכוש אמרור להתבצע על מנת למנוע ביצוע של עבירות באמצעותו רכוש ולמנוע מעברין את שכר העבירה או להבטיח תשלוםו של קנס". אין בידי לקבל את טענתו הנ"ל של הסגנור, זאת כפי שיווהר להלן.

33. סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] , תשכ"ט 1969, מסמיך את בית המשפט להורות על חילוט חוץ שנטפס לאחר שנעבירה בו עבירה, זאת כהאי לשנא:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, למצוות על חילוט החפץ שנפתח לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגבו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

34. בית המשפט רשאי להורות, לפיק, בנוסף לכל עונש אחר, על חילוט חפץ שנפתח, בהתקנים שלושה תנאים מצטברים: 1) הנאשם, שהינו בעל החפץ, הורשע בדיינו 2) החפץ נתפס על ידי המשטרה 3) החפץ סייע לנואם בביצוע העבירות בהן הושע. בעניינו מתקיימים שלושת התנאים המctrיבים הנ"ל. ודוקן, אין חולק כי הנאשם הוא בעל הרכב וכי הרכב נתפס על ידי המשטרה. עובדות כתוב האישום בהן הודה הנאשם מלמדות כי רכבו של הנאשם סייע לו בביצוע העבירות שבפנינו.

35. הסמכות לחייבו של חפץ הינה סמכות המסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, המצווה לבחון כיצד היא משתלבת במערך רכיביו העונש הכללי (ראו 03/03 6234 נ' זיתאוי (24/1/05), מפי כב' הש' לוי). נקבע בפסקתו של בית המשפט העליון, כי אמת מידת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי בעניין חילוטו של חפץ נעוצה "במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה" (ע"פ 4148/92 מועד נ' מ"י (22/9/94), מפי כב' הנשיא שмагר).

36. עוד יפים בעניינו דבריו הבאים של כב' הש' טירקל ברע"פ 1161/04 חאג' נ' מ"י (21/4/05):

"ידע העבריין ויזכור מה היה סופו של הכלי ששימש למעשה העבירה. משמעות חינוכית זאת הייתה, כנראה, גם לעיני חכמיינו, שייחסו חשיבות לביעור כלים ששימשו לעבירה".

37. נוכח העובדה שהנאשם השתמש ברכבו לצורכי פגיעה במתלון, ובහינתן חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, כאמור לעיל, הנסי בדעה כי יש מקום להורות בתיק זה על חילוט רכבו של הנאשם, כמבוקש על ידי המאשימה, זאת בצד עונש של מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים שיושת על הנאשם ולרכיביו העונישה הנלווה - מאסר על תנאי, פיצוי למתلون ופסילה מלקלל או מלאחזיק רישון נהייה. בהינתן מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, כמו גם העובדה שהחלהטי, כאמור, החלט את רכבו לטובות אוצר המדינה, הנסי מבכרת שלא להשיט עליו קנס כספי.

38. סיכומו של דבר, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, בגין ימי מעצרו (מיום 15.9.16 עד 29.9.16).

למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא לבסוף לבטל העונש עבירת אלימות מסוג פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 וירושע בגינה.

למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, וה坦אי הוא לבסוף הנאשם עבירה אלימות מסווג עונש לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 /או עבירה לפי סעיף 64א(ב), סעיף 64 א(ג) ו/או סעיף 67 לפקודת התעבורה- וורשע בגין אחת או יותר מהן.

הנני מורה על פסילת הנאשם מלקביל או מלחייב רישון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, אשר תחל ביום שחרורו של הנאשם ממאסרו בגין תיק זה.

הנני מורה לנאשם לפצות את המתلون פיצוי בסך 5,000 ₪ שופקע ע"י הנאשם עבור המתلون בקשר בית המשפט, זאת עד ליום 15.6.17. המאשימה תמציא תוך 7 ימים בכתב את פרטי המתلون לתיק בית המשפט וכן תמציא העתק מגזר הדין לידי המתلون.

הנני מורה, כאמור, על חילוט רכבו של הנאשם (רכב מסווג סקודה מ"ר 3554267) לטובת אוצר המדינה.

הזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.